

26-1-2012

U kent dat hele gedoe rondom doelman Esteban van AZ en scheidsrechter Bas Nijhuis zo onderhand wel. De meningen over hoe het wel en niet had moeten gebeuren, vlogen door de ether en vanaf de beeldbuis. Dat hoef ik hier niet nog eens te herhalen.

Diezelfde Bas Nijhuis was te gast bij een sponsoravond van Sportclub Enschede. Samen met Bert van Losser gaf hij een inkijkje in de wereld van het professionele fluiten. Een bijna volle zaal hing aan de lippen van de heren. Het moet gezegd, de heren waren prima op elkaar ingespeeld, van Losser in de rol van aangever en Nijhuis mocht de verhalen opdissen. Ik kon er niet warm van worden.

Eerder had Jaap Uilenberg bij Sportclub al tot twee keer toe verteld, over hoe het er in de internationale fluiterswereld aan toe gaat, en nu dan Bas Nijhuis. Ik hoef voorlopig even niet meer. Het zijn net mensen. Voorop gesteld, ik gun iedereen zijn hobby en de manier waarop die hobby succesvol verloopt. Dat de heren daar net als voetballers een behoorlijke stuiver voor krijgen, daar heb ik geen problemen mee.

Echter bekriipt me steeds meer het gevoel dat randzaken meer en meer gaan overheersen en niet de sport maar de media-aandacht er rondom heen een forse duit in het zakje doet. Als Bas Nijhuis vertelt dat hij Fledderus eens een penalty heeft laten missen, omdat hij het “gezuig” van de man zat was en dat van Bommel niet de kaarten krijgt die hij moet hebben omdat de man de scheidsrechters uitstekend weet te bespelen, dan kan de zaal wel lachen, maar ben ik het even zat. Dat is gewoon een loopje nemen met de regels. Stel dat een rechter een misdadiger strenger gaat straffen omdat de man in het beklagdenbankje hem niet aanstaat of minder omdat de misdadige dame hem vriendelijk toeknikt. Als een rechter dat open en bloot voor de camera vertelt dan zijn de rapen gaar. Niet bij een scheidsrechter omdat die ook de media-aandacht klaarblijkelijk moet inhaleren. Het beeld van de scheidsrechter die onafhankelijk en zonder opsmuk overtredingen beoordeelt en veroordeeld is niet meer. En dat is jammer.

Geen wonder dat de man steeds meer wordt bekritiseerd, omdat hij uit de slagschaduw van de sport treedt en ook de stralen van de schijnwerpers op zich gericht wil zien. Soms moet een scheidsrechter ziende blind zijn en horende doof, gewoon omdat hij nu eenmaal binnen de lijnen de regels van het spel bewaakt. Dat hoort gewoon bij de sport. Helaas, ik loop achter de feiten aan en ben bang dat ik op dit gebied een achterhoedegevecht voer.

Ik loop langs de lijn ook vaak te schelden op een scheidsrechter, maar weet dat hij uiteindelijk nauwelijks invloed op een uitslag zal hebben. Elk jaar weer gaan de prijzen naar de clubs die daar het meeste recht op hebben. Ik accepteer dat het soms anders loopt dan ik gedacht en gehoopt had. Ik ga naar het voetbal omdat de sport me boeit en er spelers zijn die de sport zo fraai maken. Die spelers moeten ook de aandacht krijgen. Ik ga in ieder geval niet naar een wedstrijd omdat Bas Nijhuis daar fluit. In toenemende mate raken ook scheidsrechters verblind door de glitter en glamour van de uitwassen van het voetbal en gedragen zich daar naar.

Dat beeld hebben de avonden van Uilenberg en Nijhuis me inmiddels wel duidelijk gemaakt.

Hans Bijvank